

25 januari 2021

Heeren,

De kop van onderstaand artikel in de Volkskrant luidt:

“Trump schopt het golfballetje zo vaak naar een gunstige positie dat zijn caddy’s hem Pelé noemen”.

Ik ga zo hard voor jullie werken’, zei presidentskandidaat Donald Trump op campagne in 2016, ‘dat ik geen tijd meer zal hebben voor golf. Er moet zoveel gebeuren.’

Die belofte bleek een leugen, zegt de Amerikaanse sportjournalist Rick Reilly, een van de vele onwaarheden van Trump. ‘Afgezien van Woodrow Wilson, die vlakbij het Witte Huis om de dag negen holes liep voordat zijn werkdag om half tien begon, is er geen president geweest die zoveel golf heeft gespeeld als Trump. En er is niemand in de wereld die daarbij zo valsspeelt.’

Reilly, veelvuldig bekroond columnist met een, volgens USA Today, rocksterstatus, kon dertig jaar geleden zijn ogen niet geloven toen hij voor het eerst met vastgoedman Donald Trump een rondje liep. ‘Die man deed mislukte slagen opnieuw alsof het niets was, zonder mij te vragen of ze te tellen uiteraard. Hij schopte zijn bal steeds van het hoge gras van de rough op het korte gras van de fairway. Ik speel nu 50 jaar en de enige speler die ik ken die dat doet staat op de cover van mijn boek. Trump doet dat zo vaak dat zijn caddy’s hem Pelé noemen.’

Zo ging het die dag maar door. ‘Toen zijn bal op een onmogelijke plek in het gras lag op meters van de cup, zei hij ‘die maak ik wel’, pakte zijn bal op en noteerde één slag. Normaal gesproken vraag je je tegenstander zoiets als je bal vlak bij de hole ligt en niet te missen is. Het werd op een bepaalde manier zelfs leuk, dat schaamteloze, voortdurende

valsspelen van hem. Dat was een mythe, maar ik zag het nu met eigen ogen.’

Geen moment besefte Reilly destijds dat hij met een toekomstige president aan het golfen was. ‘Mijn dronken oom vertelt elk jaar op familiefestjes dat hij met Marilyn Monroe naar bed is geweest en met Frank Sinatra heeft gegokt. Ik dacht nog eerder dat die oom president van de Verenigde Staten zou worden dan Donald Trump.’

Reilly schreef tal van sportboeken, vooral over golf waarvoor hij een innige liefde koestert. ‘Golf is hier een volkssport die om beleefdheid en wellevendheid draait. En je bent je eigen scheidsrechter.’

Ergers dan verliezen, veel erger, vindt Reilly het om van valsspelen beschuldigd te worden. ‘Dat zit bij alle golfers zo diep, die vrees.’ In 1983 zou de Zuid-Afrikaanse topspeler Gary Player een blaadje bij zijn bal hebben verschoven. Hij en zijn tegenstander toen, de Amerikaan Tom Watson, wisselden in de decennia daarna volgens Reilly nauwelijks nog een woord met elkaar.

En dan is het 20 januari 2017 en is die valsspeler, niet al te serieus te nemen vastgoedmagnaat, eigenaar van 17 verliesmakende, naar hemzelf genoemde ‘ultrakitscherige en peperdure’ golfbanen en zelfverklaard winnaar van maar liefst 18 golfkampioenschappen, zomaar president van Amerika en ‘Commander in Chief’.

Reilly, vooral getergd door de almaar herhaalde ‘uitzinnig valse claim van 18 kampioenschappen’ van de president, besluit een boek te schrijven over Trump

en golf: *Commander in Cheat*. ‘Iemand moet vertellen wat de manier waarop Trump golft zegt over hem als president. Golf is zoals een fietsbroek: het onthult veel over een man.’

Reilly sprak voor zijn boek tal van tegenstanders van Trump (professionele golfers en beroemdheden), caddy’s, personeel van de Trump golfbanen en een enkele persoonlijke beveiliging van de president. Ze zijn unaniem over Trump als golfspeler: hij kan het niet uitstaan om te verliezen.

‘Dat gaat veel verder dan dat je niet tegen je verlies kunt’, legt Reilly uit. ‘Over alles wat je in getallen kunt uitdrukken ligt hij: zijn baanscores, zijn golfhandicap, maar ook over de ranking van zijn golfbanen, hoeveel die waard zijn, hoeveel hij erin belooft te investeren.’

En die 18 toernooien die hij officieel heeft laten registreren als gewonnen? ‘Ik ben ze allemaal nagegaan en niet één klopt. Trump claimde overwinningen op banen die nog niet bestonden, zelfverzonnen titels op zijn eigen banen of leverde na een vernietigende nederlaag een valse scorekaart in.’

Sinds Trump president is, laat hij volgens Reilly het valsspelen over aan de talloze veiligheidsagenten die meelopen op zijn rondje. ‘Nu schoppen of gooien zij de presidentiële bal naar een betere positie. Niemand durft er wat van te zeggen.’ Waar president Obama gemiddeld één keer in de tien dagen speelde, vooral op nabijgelegen banen van het leger, ging Trump de afgelopen vier jaar elke vijf dagen naar een van zijn eigen golfresorts.

Kostbaar voor de belastingbetaler, maar fijn voor The Trump Organization. Dat bedrijf stuurt de rekening voor golfkarretjes, overnachtingen en maaltijden voor de paar honderd mensen in Trumps gevolg naar het Witte Huis.

De Trump National Golf Club Washington DC was voor de uitdijende president zijn dichtstbijzijnde baan. ‘Daar staat bij de veertiende hole een oorlogsmonument met een plaquette waarop Trump een uiterst bloedige slag in de Burgeroorlog herdenkt’, vertelt Reilly. ‘Vlakbij liet hij illegaal 450 bomen kappen. Door dat monument was er nauwelijks bezwaar. Alleen: die veldslag heeft in de verste verte nooit plaatsgevonden. Ik heb bij het schrijven van dit boek vaak gedacht: het is schaamteloos wat hij doet, maar soms ook zo lachwekkend slim.’

Na de bestorming van het Capitool op 6 januari lacht Reilly niet meer. ‘Vroeger was het grappig, die gekke, golfende Trump die niet kan verliezen. Maar dat hij zo in elkaar zit heeft tot een zwarte dag in onze geschiedenis geleid. Die man blijkt levensgevaarlijk.’

